

MAGYAR A CISZTERCITA REND GENERÁLIS APÁTJA

A Cisztercita Rend nagykáptalanja 1985. szeptember 2-án P. Dr. Zakar Polikárpot választotta meg a Rend legfőbb apátjának. A választás nagy öröme és büszkesége a Zirci Konventnek és minden katolikus magyarnak.

Polikárp apátúr 1930. június 8-án született a dél-bácskai Ókérén (Zmajevo). Hamar megtanulja a község mindhárom nemzetiségének nyelvét: anyanyelvét, a németet és a szerbet. 1941-ben a bajai cisztercita gimnáziumba kerül. Kiváló tanuló, cserkész, kongreganista. 1948-ban érettségizik és lesz novícius Zircen. 1950-től Rómában végzi tanulmányait, de Svájcban szentelik pappá, 1955. szeptember 4-én. Az egyháztörténelem és az egyházjog kiváló szakembere. Tanár a S. Anselmón. A legfőbb rendi vezetésben kap beosztásokat, a Szerzetesi és a Szenttéavatási Kongregáció konzultora. Harmincöt római éve alatt sokan ismerték meg őt a Világegyházban. Szent Bernátnak egy fiatal, nagylátókörű és tetterős fia került a magas rendi tisztségbe. Legyen a Rend férfi és nő ágának szerte a világon atyja, pásztorja és tanítója! Lángoljon és világítson!

A „Szolgálat“ örömmel köszönti Polikárp apáturat, Isten bőséges áldását kívánva Személyére és munkásságára.

R.

A KATOLIKUS EGYHÁZ LÁTHATÓ JELENLÉTE SVÉDORSZÁGBAN

Korábbi tájékoztatóban (Szolgálat 57. sz.) már fölvezoltam a katolikus egyház statisztikai helyzetét Svédországban. Emlékeztetőül csak annyit, hogy a lakosság kb. fél százaléka katolikus (kb. 120.000 van hozzánk beírva), és ennek a szórványi kisebbségnek a többsége külföldi bevándorló, vagy ezek lezármozottai. Nem „svédes“ tehát katolikusnak lenni ebben az országban, ahol egy felmérés szerint a lakosság kb. 54. százaléka állítja, hogy nem hisz Istenben. Most néhány szempontból szeretném megvilágítani a fenti témát, anélkül hogy teljességre törekednék, vagy magánvéleményemet az egyedüli igaznak tartanám.

Az átlag svéd vallási ismeretei igen korlátozottak, annak ellenére, hogy a nagy többség meg van keresztelve és – lutheránusan – konfirmálva. Gyakorlatilag a svéd lutheránus államegyházat tekintik Jézus Krisztus Egyházának Svédországban. Az államegyháztól elkülönülő „szabad“ egyházakat is elfogadják – közömbösen, vagy türelmesen. Ezek többségének is svédek a tagjai. A helyi katolikus egyházból az átlagember nem sokat lát. 35 plébánia van az egész országban, és a katolikusok jórésze a három legnagyobb városban (Stockholm, Göteborg, Malmö), vagy ezek környékén lakik, ahol az emberek úgyszólván bizonyos „jeltelen-névtelenség“-ben élnek. Kisebb városokban is

hasonló a helyzet – ha ugyan van látható katolikus templom. A közvetlen környezet kivételével nem sokan törődnek velünk. Mindjárt meg kell azonban említenem, hogy nagy segítőkészséggel is találkozunk, mind hivatalos, mind magán személyek részéről.

Katolikus napi vagy heti sajtó nincs, csak egy képes újság, kb. kéthetenként. Megjelenik néhány időszakos, köztük két ifjúsági folyóirat is. Példányszámuk igen korlátozott és nem kaphatók ott, ahol más újságok. Mégis eljutnak egy kis érdeklődő, nem katolikus csoporthoz. Ezen kívül néhány, főleg helyi rádióállomás közvetít, néha esetleg rendszeresen, katolikus műsort. Sőt még a TV-ben is előfordul egy-egy szentmise közvetítése, vagy pl. interjú. Mint híryanag, a Szentatya és bizonyos eseményekkel kapcsolatban más országok „rész-egyházai“, valamint a helyi katolikus egyház is szerepelnek a TV-ben és az újságokban. Ezek azonban rendszerint hamar elveszítik „érdekességüket“. Még mindig találkozhatunk bizonyos előítéletekkel, bár a közömbösség és az ismeretek hiánya az előítéleteket is kikezdi.

Szervezetileg – országos és helyi szinten – sok, pl. az ökumenikus mozgalomban veszünk részt. Szakértőink nyilatkoznak különböző, az egész társadalmat érintő kérdésekben. A katolikus egyház véleményét néha az állam is kéri egyes dolgokban.

Mindezek ellenére a katolikus egyház a legtöbb ember számára igen távoli, homályos „fogalom“. Bár Svédország évszázadokig katolikus volt, a legtöbb ember csak annyit lát egyházunkból, amennyit az egyes hívőknél tapasztal.

Svédország vallási „klímájához“ tartozik, hogy a keresztelés, konfirmáció, esküvő és temetés, valamint – egy kisebbség számára – bizonyos ünnepek kivételével, a nagy többség nem jár templomba. Így „különleges“ az, ha valaki „jár templomba“. Sajnos, a bevándorolt katolikusok többsége és leszármazottjaik jórésze egy idő után átveszi az itt jellemző magatartást és egyáltalán nem él látható vallási életet. Az okok feltárása külön tanulmányt követelne. De szerintem ebben fontos szerepet játszik a jólét és a vallási életnek a szülőhazában nem eléggé megalapozott „tömegszerű“ gyakorlata. A vallásszabadság ellenére Svédországban a hit megvallása és igazi megélése komoly társadalmi áldozatokba kerül, és ezt az árat kevesen akarják megfizetni.

Híveink többsége mégis katolikusnak mondja magát. Tart egy-egy vallásos képet, tárgyat otthonában. Egyenes rákérdezésnél pedig nem ritka a védekezés: „azért imádkozom néha“. A képeket, tárgyakat látják a svédek is. Azt is, hogy a legtöbb katolikusnak keresztelt ma úgy él, beszél, viselkedik, és sajnos sokszor úgy is gondolkozik, mint a „többi normális ember“. A vallási életet élők többsége így van elfogadva a köztudatban: „hiszen a vallás mindenkinek magánügye egy szabad országban“. Ezt lehet helyesen is érteni, de néha rosszabb, mint a vallásüldözés, mert teljes közönyhöz vezet.

Azt is megemlítem, hogy az állami szervek, a politikai és gazdasági élet irányítói, valamint sok művész és tudósító, újságíró stb. (vallások vezetősége)

tudatában vannak a svéd katolikus egyház jelenlétének és számolnak vele.

Legfontosabb szerepünk azonban a „kovász feladata”. Egy kis csoport: püspökünk, a papok, a szerzetesek és apácák, valamint a mély lelkiéletet élő világiak sokszor észrevétlenül és földi sikerek nélkül, hatalmas és fontos munkát végeznek. Életükkel hirdetik az Evangéliumot. Svédország azt a benyomást kelti, hogy egy „kereszténytelen” kereszténység terjed a nép között, nem hiszik, hogy Jézus Krisztus Istenember. A katolikus egyház reményt nyújt mégis sok embernek, hogy van egy Igazság, amit garantál a Mindenható Szeretet. Így a katolikus egyház tudatalatti jelenléte mégis igen széleskörű; „az aratás sok, de a munkás kevés”.

Úgy vélem, hogy a legközelebbi években sürgősen kell több evangelizációs irányelvet formailag és gyakorlatban megváltoztatnunk. Csak így marad a katolikus egyház látható jel Svédországban. Csak így töltheti be feladatát.

Ft. László Remenyik plébános
Sz. György R. K. Karlskoga
Svédország

MAGYAR SZÍV ÖRÖME KANADÁBAN

1985. október 5-e – a Szent Erzsébet templom felszentelésének napja – pirosbetűs nap Toronto magyar híveinek életében.

„Egyházközségünk fennállásának 57. évében – mondta egyik papunk – gazdag kínálatot küldött nekünk az Úr, akik olyan nagy árat fizettek régi épületeinkért, hogy teljesen adósságmentesen új, tágas templomot, új plébániát és új ifjúsági központot építhetünk, olyan hatalmas udvarral, amely 120 autót is befogad.”

Délután 5 órakor indult a menet a plébániáról a zsúfoltságig megtelt templom felé. A ministránsok serege után boldogan lépegettek a magyar lelkészek és papok Vancouverből, Hamiltonból, a kanadai Londonból, Torontóból, New Yorkból, a ferencesek Youngstownból, majd az angol és más nemzetiségű papi vendégek. Soraikat E. Carter, torontói bíboros és Irányi László, a külföldre szakadt magyarok püspöke zárta, a Szent Erzsébet énekkar és a hívő tömeg lelkes éneke fogadta.

Az új templomban Jaschkó atya, a torontói magyarok plébánosa, köszöntötte hálással a híveket és vendégeket. Az egyházközség világi elnöke pedig köszönő szavakkal nyújtotta át a bíborosnak az ünnepi emléklakettet.

Carter bíboros Szent Erzsébet és a magyar nép keresztútjáról szólt az evangélium után. Kiemelte: „A szenvedés és megpróbáltatás emberi út... Gyötör ugyan, de errősít és megedz, mindennekelett jobbá és megértőbbé tesz.”